

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.982 van 21 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 juni 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. BERGMANS verschijnt en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Bij schrijven gedateerd op 18 juli 2001 diende verzoeker, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvraag in om tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 18 juli 2002 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd verzoeker, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 12 augustus 2002. Het tegen deze beslissingen ingestelde beroep werd bij arrest van 30 september 2005 door de Raad van State verworpen.

1.3. Bij schrijven gedateerd op 10 juli 2007 diende verzoeker, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een aanvraag in om tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.4. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 6 november 2007 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd verzoeker, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 21 november 2007.

1.5. Bij schrijven gedateerd op 14 december 2007 diende verzoeker opnieuw, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een aanvraag in om tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.6. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 10 juni 2008 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die verzoeker op 8 juli 2008 werd betekend, is gemotiveerd als volgt:

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoerd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 1991 in België verblijft, om economische redenen naar België is gekomen, geen perspectieven heeft in Marokko, geïntegreerd zou zijn, werkbereid is, Nederlands leert en spreekt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene ontving op 12.08.2002 een eerste weigering van een aanvraag 9.3. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft geruime tijd illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

Het feit dat betrokkene regelmatig officieus tewerkgesteld wordt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid daar hij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten.

Wat betreft het feit dat er familie en kennissen in België wonen; betrokkene verklaart niet waarom het feit dat zij in België verblijven op zich een uitzonderlijke omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

*Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.
(...)"*

De tweede beslissing, die verzoeker evenzeer op 8 juli 2008 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

*"(...)
De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.
(...)"*

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat aan verzoeker op 12 augustus 2002 en 21 november 2007 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet het voorwerp uit van enige procedure en zijn uitvoerbaar. De eventuele schorsing en vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan verzoeker derhalve niet tot voordeel strekken. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij de vordering tot schorsing en nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746).

In de mate dat het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing is het onontvankelijk.

4. Gegrondheid van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker stelt in een enig middel het volgende:

“Bij de bestreden beslissing dd. 10.06.2008 heeft de gemachtigde van de Federale Minister van Binnenlandse Zaken klaar en duidelijk zijn/haar bevoegdheid overschreden.

Immers is het niet voldoende om te stellen dat verzoeker als betrokkene niet over voldoende middelen van bestaan zou beschikken voor de terugreis naar zijn land van oorsprong cq. voor de doorreis naar een derde staat waar zijn toelating is gewaarborgd, derwijze dat verzoeker dan maar beroep zou moeten doen op de IOM, wijl verzoeker als betrokkene bovendien niet in staat zou zijn om deze middelen wettelijk te verwerven, daar dit eerstens niet werd onderzocht en waar tweedes uit het voorafgaand onderzoek klaar en duidelijk naar voor is gekomen dat verzoeker reeds sedert 1991 (!) in België verblijft, zij het dat verzoeker idd. niet ten allen tijde legaal in België heeft verbleven.

Dat tevens moet zijn gebleken dat verzoeker van zijn jarenlang verblijf in België nuttig gebruik heeft gemaakt om zich op blijvende wijze te integreren in de Belgische samenleving.

Dat bijkomend dient te worden opgemerkt dat er geen moeilijkheden waren tot identificatie wijl verwerende partijen ook niet zouden moeten voorhouden dat er in casu moeilijkheden tot identificatie cq. verwijdering zouden kunnen bestaan, welke moeilijkheden niet onmiddellijk oplosbaar zouden zijn en welke moeilijkheden bovendien een maatregel van vrijheidsberoving zouden rechtvaardigen cq. noodzakelijk zouden maken.

Gelet op hetgeen voorafgaat, staat het aldus vast dat de verwerende partijen inzake, ondanks de duidelijke termen van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en het protocol van New York van 31 januari 1967 betreffende de status van de vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 27 februari 1969, alsook van het verdrag betreffende de burgerlijke en politieke rechten van 19 december 1960, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981, in casu hun bevoegdheid hebben overschreden.”

De Raad merkt op dat in de mate dat verzoeker de schending aanvoert van een aantal internationale verdragen en betoogt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zijn bevoegdheid overschreden heeft, hij in gebreke blijft te duiden welke precieze bepalingen van deze verdragen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk is (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Waar verzoeker nog aanvoert dat de beslissing gebaseerd is op een verkeerde beoordeling en derhalve een schending van de materiële motiveringplicht lijkt te willen aanvoeren, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker met zijn betoog, dat grotendeels uitgaat van een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing, geen schending van de materiële motiveringsplicht aantoont.

Het middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.